

Kristian Ditlev Jensens bog er medrivende, men med for meget støj

Kristian Ditlev Jensen har virkelig skrevet en læseværdig bog, men han kunne have skrevet en endnu bedre bog, hvis han på én gang havde turdet mere og villet mindre, skriver Christian Rømer Stokbro. Foto: Simone Lilmoes.

Christian Rømer Stokbro

14.12.2024

BØGER // ANMELDELSE – Kristian Ditlev Jensen har skrevet en anekdotisk bog om det at holde får, og hvad det på godt og ondt betyder for ens hverdag. Dét er en medrivende fortælling, men der er meget udenomssnak og støj i bogen, skriver Christian Rømer Stokbro.

Hyrde

Forfatter: Kristian Ditlev Jensen

Forlag: Gyldendal

Udkom 10. december 2024.

Skønt man nok genkender navnet Kristian Ditlev Jensen på slump, så kalder det nok alligevel på en form for introduktion. Kristian Ditlev Jensen er født i 1971 i Holbæk. Han læste litteraturvidenskab på Københavns Universitet og har arbejdet som madskribent, journalist, litteraturkritiker både i radio og på flere forskellige aviser.

Han er særdeles aktiv på de sociale medier, men nok bedst kendt som forfatter til lang en række bøger og som podcastvært på DR-programmet *Ditlev og dæmonerne*, og i 2017 blev han sidst på året ordineret til præst i Haderslev Domkirke, hvorefter han har fungeret som præst i blandt andet Skagen og på Anholt, hvor han begyndte at holde får, inden han blev ansat i Kværndrup på Fyn i januar 2023, hvor fårene flyttede med til. Vi har med andre ord at gøre med en blæksprutte inden for det eksistentielle.

Bogens titel *Hyrde* giver derfor også dobbelt mening. På den ene side er Jensen fårehyrde, om end begrebet har noget bedaget over sig, og på den anden side er han som præst en menneskehyrde – det latinske ord for en præst i den kristne kirke er pastor, som betyder hyrde.

“Det er, som om fortællingen om det at falde til som menneske i sit selvforhold ikke er eksklusiv nok

Det hedder da også i forlagets pressemateriale til bogen: ”Med udgangspunkt i sin status som både præst og fårehyrde har Kristian Ditlev Jensen skrevet en række vedkommende essays, der med realisme fortæller om livet som fårehyrde med deraf følgende glæder og bekymringer kombineret med overvejelser af teologisk og kulturhistorisk karakter knyttet til fåreholdet og fåreflokken, at hyrde sine får, offerlammet og påskelammet”.

Det er der i og for sig ikke noget forkert i, men grundet den reelle vægtning i bogen af de anslåede temaer, sidder i hvert fald jeg tilbage med en skuffet forventning, men til gengæld en læseoplevelse rigere.

KRISTIAN DITLEV JENSEN

Hyrde

Kristian Ditlev Jensen skriver om fårs betydning for hverdagen

Skåret ind til benet har Jensen skrevet en anekdotisk bog om det at holde får, og hvad det på godt og ondt betyder for ens hverdag. Dét er en medrivende fortælling, men der er meget udenomssnak og støj i bogen, som jeg vil vende tilbage til. Selve ”hyrde”-fortællingen har en ramme, der består i menneskets selvforhold, dets eksistens, men også dets udsathed, og inden for den ramme giver bogen stemme til dette, *at være noget for nogen*, som det hedder et sted, om det at høre hjemme og være en del af et fællesskab.

Jensen beskriver det selv sådan her med udgangspunkt i en oplevelse, han havde som barn: ”Fåret var der. Jeg var der. Vi var der. Og der var faktisk ikke andet i det. Bare den rå eksistens”; tilværelsens nøgne ’at’, forstår man. Den unge Ditlev oplevede en ro indeni. Sløjfen bindes i det sidste kapitels (i disse tider) pligtskyldige takketale til – i bogstavelig forstand – Gud og hver mand, når det hedder, ”Gud, som har givet mig fårene. / Fårene, som har givet mig lammet. / Lammet som har givet mig ... // F R E D”. Det er dét, bogen egentlig handler om: Roen og hjemhørigheden Jensen oplever som hyrde.

Men der er som sagt noget, der støjer. Det er, som om fortællingen om det at falde til som menneske i sit selvforhold ikke er eksklusiv nok. Så når Jensen er i tvivl om flåning og partering af et lam, så er det Nikolaj Kirk, han kontakter. Når lammekødet skal sælges, så er det Claus Meyer, han kontakter. Når dyrlægen elegant springer over stødhegnet ind til fårene, så er det en fotomodel, som Jensen kender, hun minder om. Problemet, som det måske fremgår af sidste eksempel, er, at det ikke føjer noget til fortællingen ud over en aura af noget eksklusivt, noget fjernt fra hyrderne på marken.

Er det let at dræbe et dyr? Nej, og Jensen får også andre til det, selvom han egentlig mener, at han – ligesom alle andre kødspisere – burde lære at slå sin egen mad ihjel

Fortællingen forløber med forbehold i forhold til emnets eksistentielle egentlighed eller ægthed. Jeg tror, og det må bero på tro, for jeg kan i sagens natur ikke vide,

om *Hyrde* havde været en større bog, end den er, hvis Jensen havde haft modet til at skrive ud fra sig selv som hyrde i nærhed til ”den rå eksistens”, som den unge Ditlev lod sig mærke af.

Hyrde er også en bog, der helt banalt og godt fortæller om fåret, flokken og lammet. Den fortæller om det at anskaffe sig får, om *learning by doing*, og lettere henkastet om det samfund, der omgiver fåreavlen, som jeg er blevet meget mere nysgerrig på. Det er en varm fortælling, og Jensen leverer den med mærkbar kærlighed.

Der er en kærlighed til dyret, til flokken, til erhvervet, og der er en kærlighed til kvaliteten på dyret, hvad enten det er et moderdyr eller et slagtelam. Og så er der en kærlighed til maden. Disse elementer er bærende for det kærlighedsbudskab til livet, bogen dybest set kan ses som. Det er det, der kommer til udtryk, når det enkelte essay virker – i sin helhed eller i dele.

Er det let at dræbe et dyr? Nej, og Jensen får også andre til det, selvom han egentlig mener, at han – ligesom alle andre kødspisere – burde lære at slå sin egen mad ihjel. Som jeg læser Jensen, handler det udelukkende om respekt og ansvarlighed. Madspild er ligegyldighed over for det liv, man har taget, for at stille en ret på bordet. Livet er aldrig bare bestand, selvom vi lever, som om det er tilfældet, det har altid sin egen værdi og ikke mindst værdighed, det er en af de ting, der står klart, når man læser Jensens essays.

Kristian Ditlev Jensen har virkelig skrevet en læseværdig bog, men han kunne have skrevet en endnu bedre bog, hvis han på én gang havde turdet mere og villet mindre. På den måde var der blevet luget ud i den støj, der forstyrrer billedet. På den måde ville den ægte varme og kærlighed til det levende – dyr som mennesker – have stået tindrende klart som et nødvendigt korrektiv i en tid, der stemmes af panik i kølvandet på katastrofer og dermed kommer til at mangle omtanke. Det er nemlig det, Jensen dybest set tilbyder: Omtanke; og med omtanke opstår muligheden for ”F R E D”.

Klik dig videre til mange flere boganmeldelser [lige her](#).

gyldendal

Kristian Ditlev Jensen

Christian Rømer Stokbro

Christian Rømer Stokbro er mag. art. i nordisk litteratur og forfatter med fokus på ånd, tænkning og det eksistentielle.